

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **T. Ch.**, bytem, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 26.3.2014, č.j. MPSV-UM/1828/14/4S-JMK, sp. zn. SZ/197/2014/4S-JMK,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 26.3.2014 pod č.j. MPSV-UM/1828/14/4S-JMK, sp.zn. SZ/197/2014/44-JMK vydalo Ministerstvo práce a sociálních věcí rozhodnutí ve věci žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně ze dne 10.7.2012, č.j. 24783/2012/BBA, kterým rozhodlo odejmout ode dne 1.8.2012 žalobci příspěvek na péči tak, že podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu se odvolání zamítá.

V odůvodnění rozhodnutí uvedeno, že rozhodnutím Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 10.7.2012 bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 7 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů odejmout ode dne 1.8.2012

účastníku řízení – T. Ch., narozený příspěvek na péči. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně (ÚP) bylo účastníku řízení prokazatelně doručeno dne 17.7.2012. Dne 24.7.2012 bylo na ÚP doručeno odvolání datované dnem 23.7.2012.

O tomto odvolání účastníka řízení správní orgán II. stupně rozhodl dne 22.2.2013 – viz jeho (první) meritorní rozhodnutí č.j.: MPSV-UM/8092/12/9S-JMK, které bylo vypraveno dne 22.2.2013 a účastníku řízení prokazatelně doručeno dne 27.2.2013.

Následně dne 7.6.2013 Ministryně práce a sociálních věcí pod č.j.: 2013/19456-91/51-2 rozhodla dle ust. § 97 odst. 3 správní řád tak, že se rozhodnutí MPSV ze dne 22.2.2013, č.j.: MPSV-UM/8092/12/9S-JMK s účinností ode dne jeho právní moci zrušuje a věc se vrací správnímu orgánu II. stupně (MPSV) do stádia odvolacího řízení. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12.6.2013 a MPSV (Brno) bylo doručeno dne 12.8.2013.

Správní orgán II. stupně tedy vydal dne 15.8.2013 své druhé meritorní rozhodnutí, č.j. MPSV-UM/13286/13/4S-JMK, které bylo účastníku řízení doručeno 20.8.2013.

Obě shora uvedená rozhodnutí odvolacího orgánu (správního orgánu II. stupně) reagovala na rozhodnutí ÚP ze dne 10.7.2012, č.j. 24783/2012/BBA – tedy na to rozhodnutí, proti kterému účastník řízení dne 21.10. podal znovu odvolání, které bylo téhož dne (21.10.2013) doručeno na úřad práce.

Úřad práce na další odvolání účastníka řízení v téže věci reagoval svým (neformálním) dopisem ze dne 29.10.2013, č.j. 8657/2013/BBA – proti kterému účastník řízení rovněž podal odvolání.

Dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu, opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.

V dané věci – příspěvku na péči se jedná již o druhé odvolání účastníka řízení proti meritornímu rozhodnutí ÚP ze dne 10.7.2012, č.j. 24783/2012/BBA. Shora je – v hlavních bodech – popsán průběh prvního odvolání účastníka řízení proti citovanému rozhodnutí ÚP. V současné době je u Krajského soudu v Brně projednávána žaloba účastníka řízení proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu II. stupně, č.j. MPSV-UM/13286/13/4S-JMK, kterým bylo rozhodnutí o prvním odvolání účastníka řízení proti rozhodnutí ÚP ze dne 10.7.2012, č.j. 24783/2012/BBA.

Druhé odvolání účastníka řízení v téže věci proti pravomocnému rozhodnutí ÚP ze dne 1.8.2012, č.j. 24783/2012/BBA se tedy zamítá jako nepřipustné.

Proti shora citovanému rozhodnutí žalobce včas podal žalobu. V ní uvedl, že ačkoliv se celý případ, o který se jedná v této žalobě, jeví jako velmi složitý, žaloba je relativně jednoduchá. Co však nedělá tento případ a ani tuto žalobu lehčí, je přístup Ministerstva práce a sociálních věcí. Přístup MPSV se dá shrnout jako „*zpátky ni krok*“, a také MPSV má velmi nepříjemnou vlastnost, a to do rozhodnutí neshrne vše podstatné a hlavně věci, které jsou sporné mezi žalobcem a MPSV. MPSV je napíše jako by byly nesporné a všechno bylo podle MPSV. Tento přístup je velmi nečestný, zakládá samozřejmě nepřezkoumatelnost, soud však

bude mít dle žalobce za to, že žaloba a rozhodnutí jsou o úplně jiné věci. To vše je za situace, kdy MPSV vyhodnotilo stížnost žalobce na postup úřední osoby Mgr. Š. jako úplně důvodnou, písemným sdělením vrchní ředitelky se omluvilo, a jako přijaté opatření sdělilo, že s Mgr. Š. budou probrány základy správního řízení.

Žalobce uvedl, že podal *Podání A* a *Podání B*, o kterých obou tvrdí, že byly podány ve lhůtě a MPSV to nijak nespornuje. MPSV poté rozhodlo o *Podání A* a v dalším rozhodnutí *Podání B* označilo jako nepřipustné odvolání (avšak neoznačilo za opožděné) a zamítlo ho. To, že správní orgány považují *Podání A* a *Podání B* jako jedno a o tom rozhodnou nyní, není podstatné. Žalobce tvrdí, že za tohoto stavu mělo MPSV vyhodnotit *Podání B* jako žádost o obnovu řízení, a poněvadž jsou splněny všechny požadavky na obnovu řízení, řízení obnovit.

Žalobce v žalobě sdělil, že dne 10.7.2012 Úřad práce ČR – krajská pobočka Brno (dále ÚP) vyhotovilo rozhodnutí, č.j. 24783/2012/BBA. Toto rozhodnutí má 6 listů (tedy minimálně, o kterých žalobce ví). Po vyhotovení tohoto rozhodnutí ÚP vložilo jen dva listy do obálky a poslalo ji, což žalobce nespornuje. Podle obsahu těchto dvou listů je zřejmé, že v obálce byly jen dva listy. Žalobce opakovaně žádal, aby mu byly dodány i další listy, nikdy se tak však nestalo. V lednu 2013 Mgr. Š. vydal další dva listy matce žalobce, ale zbývající dva listy stále nebyly dodány. Poněvadž podle obsahu prvních dodaných dvou listů tyto poslední dva chybějící listy obsahují, pokud to žalobce řekne eufemisticky, minimálně podezřelé informace, tak je možné, že mu tyto listy nebyly vydány schválně. Ač bylo ministerstvo o tomto zpraveno již 8x, doteď ani nedodalo zbývající dva listy, ani se nikdy nevyjádřilo k této ústavně nekonformní situaci - vždy tvrdí, že „rozhodnutí správního orgánu I. stupně (ÚP) bylo účastníku řízení prokazatelně doručeno“ bez libovolného vysvětlení nebo důkazu.

Žalobce v Příloze 1 k žalobě na konci textu ukáže, že pokud není dodáno rozhodnutí kompletní, hledí se na něj, jako by nebylo vydáno nikdy. To platí o to víc, pokud části ztěžují odvolání, což v tomto případě je extrémní, neboť žalobce nemůže napadat podstatnou část rozhodnutí, která vypadá, že je ve sporu s jinou částí rozhodnutí (kterou vydalo MPSV v lednu 2013).

Za této situace si žalobce podal odvolání dne 21.10. 2013, neboť ještě neuplynula odvolací lhůta. Ta uplyne až 15 dnů od doručení odvolání, což se ještě nestalo.

Dopisem ze dne 29.10.2013 ÚP informoval žalobce, že se jeho podáním nebude zabývat.

Protože to žalobce bral jako usnesení v materiálním smyslu o zastavení řízení, odvolal se proti tomuto dopisu s tím, že nejsou důvody pro zastavení řízení a poznamenal, že jen MPSV může odvolání zamítnout jako nepřipustné.

Dne 26.3.2014 MPSV napadeným rozhodnutím zamítlo odvolání žalobce pro nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správní řád. V tomto napadeném rozhodnutí konstatuje, že odvolání je nepřipustné.

Zákon stanoví (§ 81 odst. 1), že každé odvolání je přípustné, pokud zákon nestanoví jinak. Nikde v napadeném rozhodnutí není odkaz na zákonné ustanovení, podle kterého odmítá. Jen tvrdí, že odvolání je nepřipustné.

Dle žalobce výrok rozhodnutí je s velkou pravděpodobností nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, protože neobsahuje jakékoliv bližší označení odvolání, když jsou evidentně aspoň dvě.

Podstatné však je, že ač MPSV ví přesně (viz žaloba ve věci 41A 32/2013, žaloba ve věci 41A 83/2013 a žaloba ve věci 41A 84/2013 u Krajského soudu v Brně), že pravomocnost rozhodnutí Úřadu práce je sporná. Mělo tedy pečlivě vysvětlit, proč vidí rozhodnutí pravomocné, když žalobce v daných žalobách vysvětluje na třech stranách (třeba citace od Ombudsmana ČR apod.), proč není.

Pokud se tedy přeneseme přes tuto zjevnou svévoli ministerstva, dostává se žalobce k právnímu problému, který musí vyřešit soud. Buď je (upozornění žalobce, toto rozhodnutí je jiné) rozhodnutí MPSV ze dne 15.8.2013, č.j. MPSV-UM/13286/13/4S-JMK (*dále předcházející rozhodnutí*) nicotné, neboť řeší odvolání proti neexistujícímu rozhodnutí, a nebo je plně existující a pravomocné.

Pokud je předcházející rozhodnutí pravomocné, pak má žalobce za to, že podle § 92 odst. 1 správního řádu mělo MPSV posoudit podání z 21.10.2013 jako žádost o obnovu řízení, a protože jsou splněny podmínky, obnovu řízení povolit.

Žalobce upozornil na to, že na řízení o příspěvku na péči se nevztahuje zásada koncentrace řízení pro spor s obecnou spravedlností (Závěr poradního sboru MV pro správní řád č. 73).

Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu: „K výše uvedenému uvádí zdejší soud následující. O podstatě institutu obnovy řízení konstantně judikuje jak zdejší soud (např. rozsudky ze dne 30. 9. 2003, č.j. 6A 63/2002-40 a další, tak Ústavní soud (např. nález sp. zn. III. ÚS 2959/10 ze dne 14.4.2011. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jenž představuje průlom do principu nezměnitelnosti a závaznosti vydaných rozhodnutí. Účelem obnovy je odstranit nedostatky ve skutkových zjištěních pravomocného rozhodnutí v případech, kdy tyto vady vyšly najevo až po právní moci původního rozhodnutí. Obnova řízení umožňuje překonat překážku věci pravomocně rozhodnuté a znovu ve věci rozhodnout. Z tohoto důvodu je nutné přípustnost tohoto institutu vykládat restriktivně. Přestože se některá z uvedených rozhodnutí vztahují k předchozí právní úpravě obnovy řízení, lze učiněné závěry použít i na nyní posuzovanou věc, neboť úprava důvodu obnovy řízení podle písm. a) současně platného správního řádu vychází z obdobných podmínek.

Zdejší soud zdůrazňuje, že v řízení o povolení obnovy řízení se nepřezkoumává zákonnost a odůvodněnost původního rozhodnutí. Posuzuje se jen otázka, zda nové skutečnosti či důkazy dříve neznámé, ve spojení s důkazy již provedenými, a za splnění dalších zákonných podmínek, mohou odůvodnit jiné rozhodnutí, než které bylo dříve vydáno. Z tohoto důvodu bylo nejdříve nutno postavit najisto, zda byly splněny zákonné podmínky pro použití institutu obnovy řízení.

Zákonná úprava taxativním výčtem stanoví, v jakých případech přichází v úvahu obnova řízení na žádost účastníka v § 100 odst. 1 správního řádu. Stěžovatelka podala žádost o obnovu řízení z důvodu podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Podle tohoto ustanovení se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Jinými slovy k tomu, aby mohl být institut obnovy řízení aplikován, musí být splněny tyto podmínky: (1) právní moc rozhodnutí ve věci, jímž bylo ukončeno řízení před správním orgánem, (2) žádost účastníka, (3) zákonem stanovené důvody obnovy řízení, (4) zachování lhůty, a (5) objevené skutečnosti mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování. Všechny tyto podmínky přitom musí být splněny současně a nesplnění, byť i jen jediné z nich, vylučuje možnost rozhodnout o povolení obnovy řízení“. (Rozhodnutí NSS ze dne 6.12.2012, č.j.: 1As 130/2012-29).

Tedy je jasné, že je potřeba splnit podmínky 1-5.

- (1) Právní moc rozhodnutí ve věci, jímž bylo ukončeno řízení před správním orgánem: Pokud zdejší soud určí, že předcházející rozhodnutí je pravomocné, pak je tato podmínka splněna.
- (2) Žádost účastníka: jak bylo uvedeno, MPSV mělo podání z 21.10.2013 brát jako žádost o obnovu řízení.
- (3) Zákonem stanovené podmínky obnovy řízení („jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit“):

Ve chvíli, kdy přišlo zrušovací rozhodnutí ministryně (přezkumné řízení) k předchozímu rozhodnutí, matka žalobce šla s novými lékařskými zprávami (ty jsou také součástí podání z 21.10.2013) na ÚP (okolo 17.7.2013). Tam jí bylo řečeno, že rozhodnutí ministryně vidí poprvé a neví, co mají dělat. Okopírovali si rozhodnutí ministryně, a že zavolají na MPSV a zjistí víc. Druhý den vedoucí daného odboru volala matce žalobce, že mluvila s Bc. B., a že oni spis v dané věci nemají, a že má počkat, až dostanou spis, že ji vyzvou. Matka žalobce byla v dobré víře, že udělala, co má. Nečekala, že se ministerstvo zachová tak, že nevyzve (co slíbilo) a urychleně vydá předcházející rozhodnutí.

Tedy důkazy, zdravotní zprávy, existovaly v době původního řízení. Jsou ku prospěchu žalobci a vinou MPSV je nemohl uplatnit.

(4) Zachování lhůty: *předcházející rozhodnutí* bylo doručeno 19.8.2013, tedy tříměsíční lhůta byla zachována.

(5) Objevené skutečnosti mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování: Tři lékařské nálezy musí prvně posoudit posudková komise, ale obecně je to důkaz, který může odůvodňovat jiné řešení původní otázky, příspěvku na péči.

Je tedy vidět, že všechny podmínky obnovy řízení jsou splněny, ale MPSV pouze zamítlo odvolání a nevzalo podání jako žádost o obnovu řízení. Z tohoto důvodu je jasné, že napadené rozhodnutí nemůže v soudním přezkumu obstát.

Žalobce tedy navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým zruší rozhodnutí žalovaného ze dne 26.3.2014 a zaváže žalovaného žalobci nahradit náklady řízení.

V žalobě žalobce pak poukázal na Přílohu 1 – Nevydání a nedoručení rozhodnutí úřadu práce, v níž uvedl: Je zřejmé, že úřad práce nesplnil zákonem dané povinnosti a nevydal rozhodnutí se všemi částmi, které vyžaduje zákon. Tím ale rozhodnutí ÚP ani nebylo řádně doručeno a tedy i odvolání bylo podáno předčasně a napadené rozhodnutí bylo vydáno předčasně, a tedy i tato žaloba je předčasná a je na místě ji odmítnout. Také výrok obou rozhodnutí, jak I. tak II. stupně, je závislý na datu vydání rozhodnutí. S odmítnutím žaloby by soud měl zrušit jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí úřadu práce, neboť první, napadené rozhodnutí, je předčasné a druhé rozhodnutí úřadu práce je již zřejmě v rozporu s právními předpisy, protože má snižovat dávku měsíc následující po vydání rozhodnutí, což se ale v červenci 2012 nestalo, neboť úřad práce ho nevydal kompletní, a tedy nevydal.

Toto odvozuje z výkladu § 25 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, poslední věty a rozhodnutí Ústavního soudu, sp.zn. II. ÚS 264/09 ze dne 27.8.2009 ve spojení s faktem, že rozhodnutí I. stupně, úřadu práce, č.j. 24783/2012/BBA neobsahovalo část rozhodnutí, jmenovitě posudky, a ty ani nejsou jako příloha textu zapsána, přičemž zákon je vyžaduje. Pokud bude toto tvrzení sporné, navrhně žalobce svědky a dodá čestné prohlášení. Pokud úřad práce nepodal celé rozhodnutí k doručení, jak předpokládá pro vydání rozhodnutí správní řád, pak ani toto rozhodnutí nevydal.

Podle § 25 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb., *okresní správa sociálního zabezpečení zašle příslušné krajské pobočce úřadu práce stejnopis posudku vydaného podle zvláštního právního předpisu s uvedením základních životních potřeb, které osoba není schopna zvládat a dále s uvedením, zda jde o osobu s úplnou nebo praktickou hluchotou nebo hluchoslepu, jestliže tato osoba nezvládá základní životní potřeby v oblasti orientace. Toto posouzení je součástí rozhodnutí o přiznání či zamítnutí příspěvku, které obdrží žadatel.*

§ 16a odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění zákona č. 347/2010 Sb. a zákona č. 364/2011 Sb.

Poslední věta odst. 4 mluví o tom, že „toto posouzení“ je součástí rozhodnutí o přiznání či zamítnutí příspěvku, které obdrží žadatel. V první větě je předmět „stejnopis posudku“. Z toho žalobce dovozuje, že zákonodárce chtěl, aby součástí rozhodnutí byl i posudek, ale nemusí být stejnopis, postačí kopie.

Nejprve se podívejme, proč v jedné větě je „posudek“ a v druhé „posouzení“. Toto má pouze historický význam, neboť od začátku platnosti zákona č. 108/2006 Sb. bylo v celém paragrafu jen „posouzení“. Až s novelou zákona č. 366/2011 Sb. byla nahrazena, část první věty a „posouzení“ se změnilo na „stejnopis posudku“, protože v zákoně č. 582/1991 Sb. se

používá slovo „posudek“ a ne „posouzení“. Proto je potřeba brát „posudek“ a „posouzení“ jako synonyma.

Také je potřeba se podívat, kdy se tato poslední věta do zákona dostala. Tato věta nebyla součástí vládního návrhu zákona, který se potom stal předpisem č. 206/2009 Sb., ale byla přidána až na Výboru pro sociální politiku, a to jen v jeho usnesení č. 116 z 25. schůze. V tomto usnesení není žádné zdůvodnění.

Dá se ale předpokládat, že zákonodárce chtěl, aby rozhodnutí nebylo jak z románu F. K., pouze „zamítá se příspěvek na základě posudku“, ale aby ten posudek, který je nepominutelný důkaz a většinou v prvním stupni jediný, byl také doručen. Pokud tento posudek je jediný důkaz, a musí splňovat požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti, je absurdní si myslet, že by se účastník mohl efektivně odvolat bez znalostí tohoto posudku. To je snadno viditelné na úplnosti, která se bez úplného posudku špatně posuzuje. Tomuto výkladu svědčí i to, že Ministerstvo v odvolání už nemusí posudek ze zákona přikládat a také se nelze již odvolat.

Proti praxi úřadu práce, že stačí opsat výsledek posudku, stojí gramatický výklad, kdy zákonodárce akcentuje „které obdrží žadatel“. Pokud by tím zákonodárce myslel jen opsání výsledku do textu odůvodnění, pak to žadatel dostane automaticky, zatímco tady zákonodárce ukazuje něco navíc.

Přijetí praxe úřadu práce o nepřiložení posudku by obzvláště v současnosti vedlo k absurdním závěrům. Úřadu práce velmi omezují návštěvní hodiny a, jak sami tvrdí, v citované tiskové zprávě, počet klientů neustále roste a počet zaměstnanců zůstává stále stejný, tedy čekací doby jsou neúměrně vysoké a mnohokrát se ani na klienty daný den nedostane. Tedy žalobce by dostal rozhodnutí, potom by musel jít vystát frontu na úřadu práce, a to jen ve dnech, kdy má ona čas, kdy je otevřeno, a kdy se dostane dovnitř, a to vše v 15 dnech, kdy si ještě musí pořádně posudek přečíst a vypracovat odvolání. To ale zákonodárce určitě neměl na mysli a je otázka, zda to měl na mysli i ústavodárce.

Pokud ale žalobce obdržel rozhodnutí, které neobsahovalo část, kterou zákonodárce přímo určil, pak určitě obdržel neúplné rozhodnutí, a to je již řečeno v rozhodnutí Ústavního soudu, sp.zn. II. ÚS 264/2009 ze dne 27.8.2009, které sice mluví o soudech, ale určitě platí pro správní orgány. Citované rozhodnutí praví, že

„... pro soudy je dán imperativ doručit účastníkům úplný text rozhodnutí. Jakékoliv zaváhání v tomto směru pak musí napravit z úřední povinnosti – úkon zopakovat a rozhodnutí řádně doručit, a to se všemi důsledky z toho plynoucími, včetně nového počátku běhu lhůty k podání opravného prostředku“.

„Účastník má naopak procesní právo, aby kompletní text obdržel. Nelze po něm s konstatováním, že při ochraně svých práv má být bdělý, žádat, aby si chybějící část rozhodnutí obstarával osobně ze spisu či nějak jinak. Je totiž – krom toho, co již bylo uvedeno, tedy že doručení rozhodnutí v úplné podobě je jednou ze základních povinností soudu – potřeba brát v úvahu i relativně krátké lhůty k podání opravných prostředků spolu s často uplatňovanou zásadou koncentrace řízení o nich v kombinaci s možnými obtížemi

účastníka nahlédnout do spisu (úřední hodiny, zajištění fyzické přítomnosti spisu), s případnou vzdáleností soudu a nutností dopravy k němu, atd. Ad absurdum by takový výklad vedl až k tomu, že stačí účastníkům oznámit, kdy a kde mohou do rozhodnutí nahlédnout“ - rozhodnutí ÚS, sp.zn. II. ÚS 264/09.

Protože žalobce ví, že tato norma je matoucí, svůj výklad žalobce podpořil následujícími citacemi:

„V právním státě je třeba tvorbě právních předpisů věnovat nejvyšší péči. Přesto se však nelze vyhnout víceznačností, což plyne jak z povahy jazyka samotného, tak i z abstraktnosti právních norem, jakož i z omezení lidského poznání, stejně jako z dynamické povahy sociální reality. Je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip in dubio pro libertate plyne přímo z ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR, nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny, viz i stanovisko menšiny Pléna NSS in usnesení ze dne 29.4.2004, č. 215/2004 Sb. NSS. Jde o strukturální princip liberálně demokratického státu, vyjadřující prioritu jednotlivce a jeho svobody před státem (viz např. nálezy sp.zn. I. ÚS 512/02 ze dne 20.11.2012, Sbírka rozhodnutí, svazek 28, nález č. 143 nebo I. ÚS 557/05 ze dne 24.7.2007, Sbírka rozhodnutí, svazek 46, nález č. 116). Pravidlo in dubio pro libertate je vyjadřováno uplatňováním různých maxim ve všech oblastech veřejného práva. Má např. podobu pravidla in dubio mitius (viz např. nález sp.zn. IV. ÚS 666/02) nebo pravidla in dubio pro reo (např. nález sp.zn. IV. ÚS 57/94 ze dne 15.12.1994, Sbírka rozhodnutí, svazek 2, nález č. 62)“ rozhodnutí ÚS sp.zn. I. ÚS 643/06.

V neposkytnutí posudku Úřad práce velmi ztížil žalobci odvolání, tedy základní právo na spravedlivý proces, jak si ostatně všiml i odvolací orgán, když zdůrazňuje délku textu odvolání. Žalobce dále zdůrazňuje v odvolání, že posudky neviděl, a že měly být přiloženy. To je proto, že proti něčemu, co žalobce neviděl, se velmi špatně odvolává. Proti tomu žalobce nevidí žádné základní právo státu ve vertikálním vztahu.

I ombudsman chápe tento paragraf stejně jako žalobce a přesně opačně než žalovaný.

Žalobce dodává, že se jeho zástupkyně opětovně snažila MPSV o opětovné doručení a bylo jí řečeno Mgr. Š., že to přece není nutné, protože už se na ty posudky nebude brát zřetel. Po opětovném upozornění Mgr. Š. dodal jeden ze dvou posudků MUDr. B. a ten druhý stále ještě nedodal (jak je i uvedeno v protokolu).

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odcitoval skutečnosti, které uvedl již ve svém rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu a uvedl dále, že dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu: opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.

V dané věci – příspěvku na péči se jedná již o **druhé** odvolání žalobce proti meritornímu rozhodnutí úřadu práce ze dne 10.7.2012, č.j. 24783/2012/BBA. Shora je - v hlavních bodech - popsán průběh prvního odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí úřadu práce. V současné době je u Krajského soudu v Brně projednávána žaloba (č.j. 41A 83/2013) žalobce proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu II. stupně, č.j. MPSV-

UM/13286/13/4S-JMK, kterým bylo rozhodnuto o prvním odvolání žalobce proti rozhodnutí úřadu práce ze dne 10.7.2012, č.j. 24783/2012/BBA.

Druhé odvolání žalobce v téže věci proti pravomocnému rozhodnutí úřadu práce ze dne 1.8.2012, č.j. 24783/2012/BBA se tedy zamítá jako nepřípustné.

Napadené rozhodnutí si žalobce převzal 31.3.2014.

Žalovaný je na základě výše uvedených skutečností přesvědčen, že rozhodl v souladu se zákony a věcně správně, proto navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně si připojil spis tohoto soudu, sp.zn. 41A 83/2013, k němuž je připojen správní spis a z něho zjistil, že 10.7.2012 ve věci příspěvku na péči vydané pod č.j. 24783/2012/BBA Úřad práce ČR – krajská pobočka v Brně, kontaktní pracoviště Brno-město, vydal rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že žalobci T. Ch. se odnímá od 1.8.2012 příspěvek na péči.

Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že na základě opětovného posouzení nároku a výše z důvodu skončení platnosti k 7.12.2011 příspěvku na péči bylo provedeno dne 23.4.2012 sociální šetření, při kterém se zjišťovala schopnost samostatného života výše uvedené oprávněné osoby z hlediska péče o vlastní potřebu a soběstačnost. Podrobnější informace ze sociálního šetření jsou uvedeny v záznamu ze sociálního šetření pro účely řízení o příspěvku na péči ve spise ÚP ČR – krajská pobočka v Brně, kontaktní pracoviště Mojžírovo náměstí 10, Brno-město. Dne 18.5.2012 předal ÚP ČR KoP Brno-město žádost o posouzení stupně závislosti Lékařské posudkové službě MSSZ Brno-město. Po dobu posuzování stupně závislosti bylo řízení o příspěvku na péči přerušeno.

Dle výsledků posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči ze dne 5.6.2012 a 7.6.2012 posudkovým lékařem MUDr. M. B. bylo stanoveno, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu oprávněná osoba potřebuje pomoc při následujících úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti:

- koupání nebo sprchování
- péče o ústa, vlasy, nehty, holení
- obstarávání osobních záležitostí
- uspořádání času, plánování života
- běžný úklid v domácnosti
- péče o prádlo
- přepírání drobného prádla
- udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpadem
- jednoduché úkony spojené s chodem a udržováním domácnosti.

Ve výsledku posouzení stupně závislosti posudkový lékař uvedl, že zdravotní stav a jeho funkční důsledky byly pro účely posudkového závěru zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití posudkových kritérií stanovených v právních předpisech, protože byly objektivizovány všechny skutečnosti týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků, významné pro posudkový závěr. Z posudkově medicínského hlediska není při zjištěném zdravotním stavu důvod hodnotit další úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti jako nezvládané.

Na základě novely zákona č. 108/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů se od 1.1.2012 mění hodnocení posuzování stupně závislosti.

Dle výsledku posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči platného od 1.1.2012 posudkovým lékařem MUDr. M. B. bylo stanoveno, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu oprávněná osoba potřebuje pomoc při následujících základních životních potřebách:

- péče o domácnost.

Při posuzování stupně závislosti vycházel posudkový lékař ze sociálního šetření, ze zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře MUDr. P. Š. ze dne 19.12.2011 a lékařských zpráv a nálezů:

MUDr. J. L. – neurologie ze dne 10.10.2011

oční ze dne 7.7.2011

psychologie ze dne 11.1.2010.

Posudkový lékař uvedl v posudkovém zhodnocení, že podle § 8 odst. 2 písm. a) až d) zákona č. 108/2006 Sb. v platném znění, není osobou, která se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby a z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu ve smyslu § 3 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb. není schopna zvládat pouze jednu základní životní potřebu.

Po obdržení výše uvedeného výsledku posudkového závěru byla žadateli v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Dne 9.7.2012 se dostavila na ÚP ČR KoP v Brně paní Ch. a na základě plné moci jí byla dána možnost seznámit se se spisovou dokumentací, ve věci týkající se správního řízení příspěvku na péči.

Ve spise se pak nachází Vyrozumění účastníka správního řízení ze dne 29.6.2012, které bylo zasíláno žalobci úřadem práce, a kde mu bylo sdělováno, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči s tím, že mu bylo sdělováno, že úřad práce pokračuje v přerušeném řízení, neboť dne 15.6.2012 obdrželi posouzení stupně závislosti z OSSZ. Nyní se může jmenovaný vyjádřit k podkladům rozhodnutí ústně nebo písemně, do tří pracovních dnů ode dne oznámení tohoto vyrozumění.

Žalobce podal do rozhodnutí úřadu práce z 10.7.2012 odvolání dne 23.7.2012.

Krajský soud v Brně konstatuje, že na základě odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce z 10.7.2012 rozhodoval žalovaný, tj. Ministerstvo práce a sociálních věcí, který

vydal dne 15.8.2013 rozhodnutí pod č.j. MPSV-UM/13286/13/4S-JMK, sp.zn. SZ/526/2012/9S-JMK, kdy rozhodl dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tak, že výše uvedené rozhodnutí (rozhodnutí z 10.7.2012) se mění tak, že se příspěvek na péči snižuje z částky 8.000 Kč na částku ve výši 800 Kč měsíčně podle ust. § 4 odst. 1, ust. § 7, ust. § 8 odst. 2 písm. a), ust. § 9, ust. § 11 odst. 2 písm. a), ust. § 13 a ust. § 14 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, od 1.9.2013 do 31.12.2015.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného, které soud citoval, žalobce podal dne 21.10.2013 žalobu ke Krajskému soudu v Brně, když věc zatím není tímto soudem pravomocně skončena.

Soud tedy konstatuje, že žalobce podal proti rozhodnutí vydané Úřadem práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 10.7.2012, č.j. 24783/2012/BBA celkem dvě odvolání, když první bylo podáno 23.7.2012 a žalovaný vydal o něm rozhodnutí 15.8.2013, jež je předmětem soudního přezkumu, a pokud jde o druhé odvolání ze dne 21.10.2013, je to tedy odvolání proti témuž rozhodnutí úřadu práce.

Soud v dané věci tedy konstatuje, že proti témuž rozhodnutí Úřadu práce z 10.7.2012 byla podána celkem dvě odvolání.

O prvním odvolání bylo rozhodnuto 15.8.2013 žalovaným a je předmětem soudního řízení věc vedena pod sp.zn. 41A 83/2013 a druhé odvolání z 21.10.2013, o něm pak bylo rozhodnuto tak, že dle § 92 odst. 1 správního řádu se zamítá, je předmětem nynější žaloby.

K prvému odvolání žalobce proti rozhodnutí úřadu práce z 10.7.2012 soud uvádí, že je sice zřejmé, že součástí rozhodnutí Úřadu práce z 10.7.2012 (zasílané žalobci) nebylo posouzení zdravotního stavu lékařem MěSSZ, nicméně před vydáním rozhodnutí byl žalobce vyzván k tomu, že má možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že ve věci již byl zdravotní stav posouzen lékařem MěSSZ Brno.

Na toto vyrozumění reagovala zmocněnkyně žalobce, jeho matka, Ing. J. Ch., která před vydáním rozhodnutí se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámila, tedy i s posouzením zdravotního stavu žalobce lékařem MěSSZ.

Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že před podáním odvolání neměl k dispozici podklady pro vydání rozhodnutí, neboť s nimi prokazatelně byla jeho matka, obecná zmocněnkyně ve správním řízení, seznámena, tedy byla seznámena se sociálním šetřením i posouzením zdravotního stavu žalobce lékařem MěSSZ Brno.

Krajský soud v Brně věc zhodnotil tak, že pokud jde o druhé odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce z 10.7.2012, rozhodl o něm žalovaný správně, tedy tak, že se odvolání zamítá dle § 92 odst. 1 správního řádu.

Dle tohoto zákonného ustanovení opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného

řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Dle § 92 odst. 2 správního řádu dojde-li odvolací správní orgán k závěru, že odvolání bylo podáno včas, a že je přípustné, vrátí věc správnímu orgánu, který rozhodl v prvním stupni.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žalovaný správně posoudil, že druhé odvolání žalobce proti stejnému rozhodnutí úřadu práce z 10.7.2012 je odvoláním nepřipustným, neboť bylo podáno již 23.7.2012 odvolání proti tomuto rozhodnutí, kdy na ně žalovaný reagoval rozhodnutím z 15.8.2013 a toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu (41A 83/2013).

Soud se neztotožňuje s tím, že žalovaný měl druhé odvolání žalobce, pokud ho neposoudil jako opožděné, posoudit jako návrh na obnovu řízení a rozhodnout o ní, neboť žalobce ke druhému odvolání připojil další lékařské zprávy o svém zdravotním stavu, které posuzovaly jeho zdravotní stav k datu vydání rozhodnutí Úřadu práce z 10.7.2012.

Soud se s tímto stanoviskem neztotožňuje, neboť žalobce má možnost v průběhu celého správního řízení, do té doby než bude vydáno rozhodnutí druhostupňového správního orgánu, pokud má nějaké aktuální zprávy o svém zdravotním stavu tyto správnímu orgánu předložit a s nimi se musí správní orgán, tj. žalovaný vypořádat. Pokud žalobce tedy hovoří o tom, že založil do spisu další lékařské zprávy o svém zdravotním stavu, tyto rozhodně nejsou důvodem pro obnovu řízení, ale je nutno k nim přihlídnout v odvolacím řízení, případně i soudním řízení, aby byl náležitě zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 s.ř.).

Soud tedy uzavírá, že pokud jde o druhé odvolání proti rozhodnutí úřadu práce z 10.7.2012, bylo o něm žalovaným rozhodnuto správně, a to právě s ohledem na to, že proti stejnému rozhodnutí podával žalobce odvolání už 23.7.2012.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, žalovaný, který byl naopak úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. července 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně